Livia CARAMAN-CĂRUNTU
Institutul de Filologie al MECC
(Chişinău)

ADAPTAREA FONETICĂ A ENGLEZISMELOR ÎN LIMBA ROMÂNĂ

The phonetic adaptation of anglicisms in Romanian language

Abstract: The process of assimilation of the Anglicisms in Romanian generates some disagreements, especially due to the differences between the phonetic and graphical systems of the two languages: English orthography based on the etymological principle, and Romanian on the phonetic one.

In this article we intend to observe the difficulties of phonetic adaptation of the Anglicisms via mass-media. Passed through a multilateral process of modification and conformed to our phonetic laws, the Anglicisms penetrate into the vocabulary and perform the same functions as the Romanian words.

Keywords: Anglicisms, phonetic adaptation, phonetic and graphic system, etymological principle, phonetic principle, pronunciation, transcription, normation, mass-media.

Rezumat: Procesul de asimilare a englezismelor în limba română generează unele disensiuni, mai ales din cauza diferenţelor dintre sistemele fonetice şi grafice ale celor două limbi: engleza având la baza ortografiei principiul etimologic, iar româna pe cel fonetic.

În articolul de faţă ne-am propus să observăm dificultăţile de adaptare fonetică a englezismelor prin prisma mass-mediei. Trecute printr-un multilateral proces de modificare şi conformate legilor noastre fonetice, englezismele pătrund în lexic şi îndeplinesc aceleaşi funcţii ca şi cuvintele româneşti.

Cuvinte-cheie: englezisme, adaptare fonetică, sistem fonetic şi grafic, principiu etimologic, pricipiu fonetic, pronunţie, transcriere, normare, mass-media.

Cercetând studiile de specialitate, pe lângă controversele ce se iscă între lingvişti privind cuvintele de origine engleză, observăm că înseşi englezismele, la utilizare, creează diverse inconveniente. Problema-cheie pe care o provoacă ele la interceptarea în vocabularul limbii române este cea a frecvenţei lor. „Avalanşa de anglicisme” [1, p. 83] şi perioada foarte scurtă de încadrare a acestora în comunicare pune în dificultate mecanismele limbii pentru a le procesa în ritm normal şi a le lansa în funcţie conform normelor sale, de aceea multe rămân în afara reglementării şi scot în evidenţă neajunsuri care pot aduce prejudicii însăşi limbii române, specificului şi purităţii ei. Aici intervin specialiştii lingvişti ca să corijeze şi să orienteze spre corectitudine cursul de înglobare al englezismelor în lexic, să le demonstreze utilitatea şi să le înlesnească vorbitorilor de română alegerea opţiunii de

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

a le accepta sau nu. În aşa mod, a ieşit la iveală că la utilizare termenii de origine engleză în limba noastră întâmpină o serie de probleme: de necesitate, de acceptare, de adaptare fonetico-grafică, morfologică şi semantică.

M. Avram afirmă că „necesitatea pe care o simte un specialist, un om de cultură, de a apela la un termen mai precis pentru o anumită noţiune este adesea un argument demn de luat în seamă... Există un singur acord principial între diferitele păreri privitoare la mult discutatele neologisme: că ele trebuie folosite corect, cu respectarea a ceea ce se numeşte proprietatea termenilor, adică a sensului lor exact" [2, p. 217].

În alt studiu, autoarea menţionează că apărarea şi cultivarea limbii nu se face cu prejudecăţi şi intoleranţă, cu purism şi discriminări. Englezismele trebuie privite şi studiate ca orice alte categorii de cuvinte. Necesare sunt acţiunile de înregistrare, de normare şi de explicare ca să asigure utilizarea lor corectă şi unitară; de asemenea este necesară observarea gradului de folosire, cu distincţii între exotisme şi elemente integrate sau măcar pe cale de integrare – şi cele cu frecvenţă cât de cât relevantă [3, p. 29].

Susţinem şi noi opiniile M. Avram şi punctăm că acceptarea sau respingerea unui englezism trebuie să rezulte din utilitatea acestuia în limba română. Ideea e completată şi de A. Dumbrăveanu: „Necesitatea cutărui sau cutărui termen de origine engleză în limba română trebuie privită, respectiv, din punctul de vedere al prezenţei sau lipsei totale a unui echivalent adecvat, ce ar exprima noţiunea sau realitatea pe care o desemnează cuvântul împrumutat din engleză". Atunci când „cuvântul împrumutat nu aduce nimic nou prin expresivitatea sa, adică nu adaugă nimic la structura semantică a echivalentului existent în limba română pentru exprimarea unei noţiuni, este redundant şi chiar de prisos" [4, p. 137].

Şi cercetătoarea M. Graur-Vasilache remarcă faptul că termenii de origine străină trebuie adoptaţi cu discernământ – să se preia atunci când cuvântul corespunzător nu are un echivalent în limba care împrumută, „luând în considerare şi capacitatea de adaptare a termenului respectiv, şi încadrarea lui firească în sistemul lingvistic al limbii date" [5, p. 214].

Antrenaţi şi noi în discuţiile privind disensiunile ce le pot produce englezismele în uzul românesc, ne referim, în primul rând, la adaptarea fonetico-grafică, deoarece funcţiile superioare ale unui cuvânt – de încadrare morfologică şi de transmitere a semnificaţiei – pornesc de la fonetică, iar confuziile în utilizarea noilor termeni străini ce apar la început, pot fi redresate mai lesne tot aici.

Ca să înlesnim asimilarea englezismelor în limba română pornim de la analiza discrepanţelor între sistemele fonetice ale limbii române şi engleze, care încep de la origini (una-i romanică, alta – germanică), continuă cu temperamentul şi caracterul exprimării inedite şi termină cu distanţa în spaţiu dintre ele în care se utilizează şi care le-au ţinut departe una de alta în evoluţia lor premergătoare ca să nu tangenteze.

Astfel, limba engleză şi-a axat grafia pe principiul etimologic, scriindu-şi multe cuvinte, ţinând cont de etimon, de originea formei prin justificarea evoluţiei sale fonetice (şi semantice). Metodologic, principiul dat se bazează pe o formulă tradiţional-istorică: adică pe practica de a scrie lexemul după originea şi istoria lui grafică, după cum a fost

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

rostit şi posibil scris într-o anumită perioadă mai îndepărtată, şi nu cum se pronunţă în prezent. Iar dificultăţile produse de scriere la pronunţare îi pun în încurcătură de multe ori pe vorbitori, mai cu seamă pe posesorii altor limbi. Pe când limba română poartă un caracter, în general, fonetic la înregistrarea grafică a celor expuse oral. De obicei, scriem cum rostim, iar în rezultat fiecare literă a alfabetului nostru redă câte un singur sunet. Mare diferenţiere între ortografie şi ortoepie nu apare: reglementarea ortografică, în fond, corespunde cu aranjarea ortoepică. Astfel, principiul fonetic după care se ghidează în temei scrierea românească facilitează coraportul dintre grafie şi exprimare.

Însă ambele limbi fac parte din familia mare a limbilor indo-europene care le apropie şi le face mai accesibile în tendinţa lor de proximitate. Fiecare limbă (dintre aceste două), în interacţiunea dintre ele, tinde să-şi impună priorităţile sale. Limba engleză dictează termenii; limba română îi acceptă, dar intervine cu preceptele sale şi îi supune (cum poate şi unde izbuteşte) unor procedee proprii de adaptare. De aceea şi dezacordurile dintre pronunţia şi scrierea engleză nu mai sunt de netrecut: când apare oportunitatea, nu sunt obstacole în asimilarea fonetică a englezismelor. Numai că este nevoie de un timp mai îndelungat de adaptare prin funcţionare, ca să se fixeze în vocabular şi ca după o anumită perioadă abia să li se sesizeze originile anglo-americane şi să fie luate drept expresii româneşti obişnuite.

În susţinerea acestor raţionamente vin şi opiniile lingviştilor consacraţi. M. Avram a adus contribuţii decisive la elucidarea principalelor aspecte ale adaptării fonetico-grafice a englezismelor, punctând probleme de pronunţare/accentuare şi scriere, generate de „deosebirile existente între aspectul oral şi cel grafic, precum şi soluţiile divergente de normare, statuate sau numai propuse”, ca să accentueze că „anglicismele furnizează cel mai mare procent de abateri de la aplicarea principiului fonetic (mai exact, fonologic)” [3, p. 14-16].

Şi A. Stoichiţoiu-Ichim, „în ceea ce priveşte pronunţarea anglicismelor”, semnalează două tendinţe noi. „Prima se referă la *modificările de accent* care se petrec cu uşurinţă în cazul omografelor” (*top-m<u>o</u>del, non-pr<u>o</u>fit, sex-s<u>i</u>mbol – mod<u>e</u>l, pr<u>o</u>fit, simb<u>o</u>l*). Cea de-a doua priveşte confuzii generatoare de omofone: *bord* [engl. *board*], (cf. rom. *bord*); *mall* [engl. *mall*], (cf. rom. *mal*) [1, p. 98].

Conform observaţiilor noastre, efectuate pe baza mass-mediei scrise din Republica Moldova – revistele: *VIP magazin, Moldova* şi ziarele: *Săptămâna, Timpul, Literatura şi Arta* (în continuare abreviate *VIP, M, S, T, LA*) – cel mai uşor se adaptează în limba română cuvintele de origine engleză alcătuite dintr-o singură silabă, ale căror sunete se aseamănă întru totul cu cele româneşti: *top, pop, soft, hot, stop, smog, golf, font, lord, gong, ring, trend, stem, step, start, card, smart, star, stand, hard, draft, grant, big, hit, print, box*. Ele nu prezintă dificultăţi nici la grafie, nici la pronunţie: se scriu cum se aud. Şi sunt destul de frecvente în mass-media de la noi. Reluările de mai multe ori a englezismelor demonstrează că ele deja au un stagiu îndelungat de întrebuinţare şi şi-au găsit loc stabil în comunicarea românească, iar cele mai rare abia îşi croiesc drum în vocabular.

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

Un şir pregnant de englezisme monosilabice cu un stagiu de întrebuinţare de durată s-au adaptat definitiv în limba română, preferându-se şi în scris varianta de pronunţie (*meci, trenci, gol, şou, şut, hol, stres, staf*), aspectele grafice de origine rămânând în limba engleză (*match, trench, goal, show, shoot, hall, stress, staff*).

O altă serie de englezisme de construcţie monosilabică o constituie acele cuvinte care şi-au păstrat atât pronunţia, cât şi transcrierea engleză. Ele nu s-au asimilat şi grafic, pentru că au în componenţa lor foneme (*y, w, k*) şi combinaţii (*sh, ff, ee, ea, zz, ch*) specific engleze. Fiind relativ recente, trec printr-un proces mai anevoios şi mai îndelungat de adaptare, iar asimilarea definitivă e în suspensie. Dacă utilitatea lor se va dovedi definitorie, limba română, peste o anumită perioadă de timp, va asimila semnele grafice englezeşti şi vom avea, probabil, *sait, flăş, pazăl, meid, ueb etc.,* cum avem în prezent *meci, fotbal, gol, şut, lider, miting* (din *match, football, goal, shoot, leader, meeting*); dacă nu – ele, pur şi simplu, vor dispărea din uz.

Conform structurii grafice, dar şi de rostire a acestor englezisme, le-am categorisit în câteva subgrupe. Am începe cu cele care conţin vocala „a” în componenţa lor (*brand, rap, band, jazz, back, cash, flash, track, black, bag, spam,*), care în engleză se pronunţă „æ” (între un „ă” şi un „a” româneşti), iar dicţionarele noastre ne propun versiunea cu „e” (*brend, rep, bend, jezz, bec, cheş, fleş*). Acelaşi „a” în structură diftongată cu „y” sau „i” se citeşte „ei” (*spray-sprei; day-dei; play-plei; gay-ghei; pay-pei; stay-stei; way-uei; fail-feil; mail-meil*). Cuvintele engleze, terminate în „e” mut (*gate, cake, game, made, frame, fate*), la adaptarea în limba română, la fel ca originarele, se pronunţă monosilabic, iar „a” se rosteşte „ei”: *gheit, cheic, gheim, meid, freim, feit*. Însă vocala „a” în cuvintele monosilabice, care în engleză se pronunţă un „a:” se păstrează şi în limba română: *branch, staff*.

Grafemul „w” alcătuieşte un alt şir de cuvinte ce necesită cunoaşterea mai profundă a regulilor ortoepice engleze. În cuvintele ce-l conţin, asimilate în limba română prin transliteraţie, se rosteşte „ŭ”: *web-ŭeb; we-ŭi; word-ŭord; whig-ŭig; way-ŭei; show-şoŭ; flow-floŭ*. Dublul „oo” de asemenea implică atenţie şi cunoştinţă la pronunţare: *boom-bum; room-rum; cool-cul; fool-ful; shoot-şut; snood-snud; zoom-zum; look-luk; book-buk*. Şi „ee” la fel se pronunţă un singur sunet – „i:”: *street-stri:t; sleek-sli:c; free-fri:; spleen-spli:n; jeep-ji:p.* Tot „i:” se rosteşte şi combinaţia „ea”: *tea-ti:; team-ti:m; steak-sti:c; lead-li:d; cheat-ci:t; jeans-ji:ns; dream-dri:m*. Însă în cuvintele finalizate în „e” (modelul de mai sus), „i” sau „y” din silaba anterioară (*site, live, like, vibe, drive, time (management), slide (-show), (ice-)wine, byte*) se pronunţă „ai” într-o componenţă monosilabică: *sait, laiv, laik, vaib, draiv, taim, slaid, uain, bait*. Într-o silabă închisă şi „u” se citeşte „a”: *puzzle-pazl; clutch-clatci; bluf-blaf; pub-pab; brunch-branci; punk-panc; drum-dram; trunk (show)-tranc; must (-have)-mast; (body) pump-pamp.*

Dintre consoane, mai multe inconvenienţe stârneşte „c”. Urmat de „e”, „i”, după asimilare se citeşte „ce” sau „ci”: *cent, cips*. În combinaţia „ch” de asemenea avem pronunţia unui „ci” sau „ce” românesc: *match-meci; trench-trenci; clutch-clatci, branch-branci; search-serci; cheat-cit; chat-cet*. Variantei *cips* i se alătură şi *chips,* „ch” la fel pronunţat „ci”.

BDD-A28163 © 2018 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

În unele exemple, cuvintele engleze care au în componenţă combinaţia „ck” (*rock, stick, stock*), asimilându-le în limba română, „c” se dedublează de „k”, dispărând şi păstrându-se doar ultimul: *rok* (*M*, nr. 3, 2014, p. 25); *stik* (*LA*, nr. 31-32, 2015, p. 12); sau invers – înlăturându-se „k” şi rămânând „c”: *stoc* (întâlnit de mai multe ori în *VIP magazin* din 2014: nr. 123, p. 24 şi nr. 124, p. 124); ori, din exces de zel, englezismului *folk* i se mai adiţionează şi un „c” românesc: *folck* (*LA*, nr. 43, 2015, p. 2).

Şi consoana „j” întruneşte în jurul său câteva cuvinte care la pronunţie îl cer pe „gi”: *job-giob; jazz-giaz* (*gez*)*, jeans-gins, jeep-gip*.

Cum se vede, diferenţierea dintre scriere şi pronunţie poate provoca dublete în uzul cotidian, desigur, o variantă din cele două fiind eroare: *stand - ~~stend~~; rep - ~~rap~~; web - ~~veb~~; gez - ~~jaz~~ (~~djaz~~); sprei - ~~sprai~~ (~~şprai~~, ~~şprei~~)*.

O situaţie aproximativ asemănătoare depistăm şi la englezismele cu structură polisilabică. Începem cu neologismele engleze bisilabice care au un termen considerabil de funcţionare în limba română şi care s-au adaptat complet în vocabularul nostru conform principiului fonetic. Uzul lor este atât de frecvent, încât au intrat în obişnuinţa consumatorilor în comunicare şi la lectură. Primind haina sonoră engleză, ele s-au pretat normelor literare ale limbii române, care le-au promulgat grafic aşa cum au fost auzite. Astăzi ele constituie osatura unor anumite domenii de activitate: în politică (*lider, miting, spicher*), în economie (*dolar, eurocent, liră sterlină,*), în informatică (*procesor, a procesa, a scana, a printa, a loga, loghin, tabletă, dronă*) şi, mai cu seamă, în sport, unde cele mai multe noţiuni sunt de origine engleză (*fotbal, handbal, volei, tenis, hochei, crichet, meci, golgheter, dropgol, ofsaid, presing, penalti, derbi*).

Aceste englezisme, asimilate definitiv în limba română, tot mai mult se îndepărtează de sursa de origine, părând a fi dintotdeauna româneşti. Şi doar unii utilizatori, din prea multă dorinţă de a da dovadă de cărturărie sau, mai degrabă, de snobism, readuc forma originară (*leader, meeting, speaker, dollar, tablet PC*). Odată adaptate definitiv, ele nu mai au cale întoarsă de a se recurge la transliteraţie, însă numărul lor e foarte mic în comparaţie cu totalul de englezisme atestate din mass-media.

Din multitudinea lor par mai uşor a fi adaptate străinismele cu sufixul *-ing*, care se scriu şi se pronunţă şi în română ca şi în engleză: *voting, catering, marketing, lifting, holding, living, hosting, karting*. Nu mai greu se acomodează şi englezismele cu acelaşi sufix (*-ing*) transliterate: *blogging, shopping, dressing, modelling, leasing, surfing, coaching, briefing, dumping, banking*.

Dintre englezismele ce cauzează anumite dificultăţi la adaptare am menţiona următoarele:

- „a” în silaba finală din componentul *man* al cuvintelor compuse se pronunţă „a”: *barman cameraman* şi „e”: *batman, showman, businessman, gentleman, congresman, superman*;
- „a” în silabă deschisă se citeşte „ei”: *Facebook, cupcake, update, rating;*
- „a” poate echivala sonor şi cu „e”: *dandy*, *catchy, lady, baby, fashion, gadget, management, laptop, manager, happy-end, banking, sandwich;*
- „a” care formează diftong cu „y” sau cu „i” se citeşte „ei”: *player, display, playback, playlist, fair-play, pay-per-view; e-mail, cocktail, fund-raising, training, brainstorming;*

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

• „a” se pronunţă „a” în silabă închisă accentuată: *marketing, smartphone, casting, master, starter, superstar;*

• „w” de cele mai multe ori se rosteşte „u”: *whisky, know-how, weekend, low-cost, qwerty, bowling, wigwam, western, marshmallow*; excepţie – *wrestling* (unde „w” nu se pronunţă);

• „u” se pronunţă „a”: *clubbing, jumping, summit, update, unplug, cupcake, cluster, rugby*;

• „i” în silabă accentuată înaintea lui „e” final mut se citeşte „ai”: *on-line, nelive, deadline, prime-time, worldwide, all-time*;

• vocalele duble redau respectiv un singur sunet: „oo”-„u” (*showroom, fotoshooting, fast-food, cookies, notebook, bedroom, bathroom, snooker*); „ee”-„i” (*feedback, peeling, weekend, coffee, handsfree, cheeseburger, freedom, feeling, goalkeeper, feed-in, fashionweek*);

• combinaţiile vocalice de asemenea exprimă un sunet: „ea”, de regulă, se pronunţă „i” (*sex-appeal, leadership, dealer, leasing, teaser, teambuilding, impeachment, streaming; press release [press-reliz] - LA*, nr.25, 2014, p.2), dar îl poate reda şi pe „e” (*breakfast, ready, deadline, made-to-measure*), pe „ă” (*research*) şi chiar două sunete „eă” (*fair-play, hairstyle, on-air, hair stylist, air-flow*); „eau” combină în diftong două sunete: „iu” (*beauty*);

• în ce priveşte consoanele, îmbinările duble redau şi ele respectiv un singur sunet: „bb”-„b” (*hobby, lobby*), „gg”-„g” (*blogger, jogging*), „ff”-„f” (*effortless, office*), „ll”-„l” (*bullying, billboard*), „mm”-„m” (*programmer, summit*), „nn”-„n” (*banner, skinny*), „pp”-„p” (*shopping, hippy*), „rr”-„r” (*horror, sorry*), „ss”-„s” (*wordpress, glossy*) şi „tt”-„t” (*pattern, battle*);

• n-am putea trece cu vederea nici complicaţiile consoanei „c”: urmat de „e” sau „y” se pronunţă „s” (*percent-persent; center-senter; trance-trans; service-servis; advocacy-advocasi; cyborg-saiborg*); în combinaţia „ck” se produce un singur sunet „c” (*hattrick-hetric, blockbuster-blocbaster*); în unele exemple asimilate „c” din combinaţia „ck” dispare, păstrându-se doar „k” (*hacker-haker, cocktail-cokteil*) şi invers – dispare „k” şi rămâne „c”: *cocktail-cocteil* (*LA*, nr. 7, 2015, p. 1) sau *coctail* (*LA*, nr. 23, 2015, p. 1);

• confuzii pot produce şi alte combinaţii consonantice: „sh” care se citeşte „ş” (*stylish-stailiş, off-shore-ofşor; show-şou*, transcris aşa cum se pronunţă în îmbinarea: *Şou mast gou on – S,* nr. 9, 2013, p. 4) şi „ch” – „ci” (*ketchup-chetciap, catchy-chetci*), dar şi „ş” (*sandwich-sendviş – S*, nr. 9, 2013, p. 21). Interesant se descurcă ziarul *Săptămîna* cu englezismul *charter:* în transcriere românească îl păstrează pe „h” în paranteze: *c(h)earter* (nr. 13, 2013, p. 1), prezentând concomitent două variante (şi pe cea transliterată – *charter*, şi pe cea asimilată – *cearter*).

După cum rezultă din materialul sondat, problemele adaptării fonetice a englezismelor sunt multe şi complexe. De aceea în procesul asimilării cuvintelor de origine engleză de către limba română e necesar de acordat o atenţie sporită acomodării lor fonetice, pentru că, odată ce englezismele pătrund în masă, relativ recent şi de o sorginte de altă natură, e firesc să întâmpine şi anumite inconveniente sau să provoace unele excese. Cele mai vădite erori se iscă din necunoaşterea sau cunoaşterea superficială a englezei ori sub influenţa unor aspecte inter- şi intralingvistice cunoscute mai bine de vorbitori şi chiar de cei care le propagă în mass-media.

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)

Pentru a evita aceste dificultăţi şi a le facilita consumatorilor de englezisme posibilitatea să le depăşească, e necesar de apelat la diferite izvoare care recomandă o anumită normare: dicţionare, compendii şi precizări fonetice, publicaţii şi alte surse. Şi, în principal, să fie respectate normele ortoepice recomandate mai sus, referitor la pronunţia vocalelor, consoanelor şi a grupurilor de litere specific englezeşti, pentru a evita confuziile şi a nu comite erori în comunicare.

Referinţe bibliografice

1. A. Stoichiţoiu-Ichim. *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică/ Influenţe/ Creativitate.* Bucureşti: BIC ALL, 2007.

2. M. Avram. *Probleme ale exprimării corecte.* Bucureşti: Ed. Academiei, 1987.

3. M. Avram. *Anglicismele în limba română actuală*. Bucureşti: Ed. Academiei, 1997.

4. A. Dumbrăveanu ș.a. *Considerente privind expansiunea şi utilizarea unor anglicisme în limba română.* În.: Limba română, 1999, nr. 1, p. 135-138.

5. M. Graur-Vasilache. *Tendinţe de internaţionalizare şi modernizare a terminologiilor de specialitate.* În: Limba română, 2003, nr. 6-10, p. 214-228.

6. DOOM² – Dicţionarul Ortografic, Ortoepic şi Morfologic al Limbii Române. Ed. a II-a. Bucureşti: Univers enciclopedic, 2005.

7. OALD – Oxford Advanced Learner's Dictionary. Eighth edition. Oxford University Press, 2010.

8. VIP magazin, Săptămâna, Timpul, Literatura şi Arta, Moldova (periodice din Republica Moldova: selecţiuni), 2013-2015.

BDD-A28163 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:54:18 UTC)